

เทศน์อบรมพระवास ฌ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ความสำคัญของใจ

ก่อนจึงหัน

เรื่องความเพียรภายในใจนี้ เราารู้สึกว่าจิตใจมันติดแน่นมาก อันนี้เป็นหลักใหญ่ของโลกที่จะอยู่ร่วมกันเป็นสุข เฉพาะนักปฏิบัติเราคือพระ ให้นั้นหนักทางด้านจิตตภาวนาให้มาก อย่างในคราวนี้เราเคยไปชู้แล้วนะ เดินไปชู้ แล้วยังไปด้อมดูอีกด้วย เหมือนกันกับภายในวัด ในวัดนี้ก็เหมือนกันกลางคืนไปดึก ๆ เฌิบ ๆ ไปดูความเพียรพระ ไปโดนพระเดินจงกรมมึต ๆ เราก็ด้อมเข้าไปหาเหมือนขโมย ไปโดนเอาพระเดินจงกรมอยู่มึต ๆ เราด้อมหาดูพระเดินจงกรม เป็นอย่างนั้นละ

เมื่อวานนี้ก็เหมือนกันคำ ๆ คือเราชู้แล้วทางโน้น เหล่านี้มันโล่งโล่งหมด กลางวิากลางวันคนเพ่นพ่านไปมา เดินจงกรมไม่ได้ แต่เวลาค่ำ ๆ หรือกลางคืนเป็นที่โล่ง สะดวกสบายสำหรับการเดินจงกรม เราชู้บอกอย่างนั้น ๆ เมื่อวานเราก็ด้อมไปเฌิบ ๆ คือบอก เช่นหลังสระ ทางเดินออกมา ค่ำแล้ววางทั้งนั้น และแฉะ ๆ นั้นวางทั้งนั้น เมื่อวานคำ ๆ เราชู้ด้อม ๆ ไป อยู่ในรั้วนี้แหละ เห็นมีผู้เดินจงกรมอยู่ข้าง ๆ สระ ตากี่ตีนะละ เราด้อม ๆ ไปดู พอเห็นเราก็ก๊ราบมับ ๆ เอ้อ เข้าทำดี

อย่างนั้นละทุกวันนี้เลยกลายเป็นผู้ร้ายเป็นขโมยไปนะเรา เกี่ยวกับพระกับเฌรกับผู้ปฏิบัติธรรม มาเลอะ ๆ เทอะ ๆ มากินมานอนอยู่เราดูไม่ได้นะ เราอยู่นี้เราทนเอานะกับบรรดาพระเจ้าพระสงฆ์บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย เราทนเอา ถึงอย่างนั้นมันก็มี ไ้อลวดลายนั้นมันยังมีจนได้ เทียวสอดเทียวแทรกดู มันเป็น ไปกลางคืนเฌิบ ๆ ไปโดนพระเดินจงกรมมึต ๆ อยู่ทางจงกรม อย่างนั้นละโดน เพราะเจตนาหวังให้อรรถให้ธรรมเข้าสู่ใจ จะจำไปหมดนะ เอาอันนี้ออกเลยไม่ใช่ธรรมดา

เราตะเกียกตะกายแทบล้มแทบตายจนไม่อาลัยเสียดายชีวิต เอ้า เป็นก็เป็น ตายก็ตาย เพราะธรรม เมื่ออุตสาห์พยายามชวนชวายเป็นเรื่อยมา ๆ จนกระทั่งเต็มเม็ดเต็มหน่วยในหัวใจแล้วมันก็จ้ำจิ้น อันนี้มันด้อยเมื่อไร ไม่มี มีแต่สว่างกระจ่างแจ้งตลอดเวลา นี้เอามูตรเอาคุณไปครอบหัวความพากเพียรหัวธรรมใช้ไม่ได้นะ เอามูตรเอาคุณคือความชู้เกียจชู้คร้านไปครอบมันดูไม่ได้นะ เหล่านี้ไม่ใช่ของดีของดี ความชู้เกียจชู้คร้าน มันทำคนให้เสียมากต่อมาก คนมีความทุกข์ความจนก็เพราะความชู้เกียจชู้คร้าน คนมั่งมีศรีสุขเพราะความขยันหมั่นเพียร แน่ะ เครื่องวัดเครื่องบอกก็มีอยู่แล้ว

นี้ได้พยายามที่สุดแล้วกับพระกับเณรกับผู้ที่มาเกี่ยวข้อง อยู่ในฐานะใดที่จะเกี่ยวข้องได้แค่นั้นก็ไปแค่นั้น ๆ อยู่อย่างนั้น เราสงสารนะ จิตใจนี้ถูกขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ตัวนี้ตัวสำคัญมันครอบ แล้วชอบมันด้วย เหล่านี้ชอบที่สุด ขี้เกียจขี้คร้านนี่ชอบมาก ความขยันหมั่นเพียรไม่ค่อยชอบ แม้แต่มาอยู่ในวัดแล้วยังเลอะ ๆ เทอะ ๆ อยู่ อย่างนั้น ให้พากันตั้งอกตั้งใจทางภายในความพากเพียรทุกอย่าง อย่างมานอนอยู่เฉย ๆ พวกในครวณะ ไปจนกระทั่งขี้บอกให้เดินจงกรมให้ภาวนา ๆ เพราะไปมา ๆ ดูตลอด ๆ ไม่ใช่ไปธรรมดา มันเป็นยังงี้สถานที่ประกอบความเพียร มาแล้วมาเลอะ ๆ เทอะ ๆ มาเป็นหัวตอ มาเป็นขอนซุงอยู่ในวัดใช้ไม่ได้นะ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

ไม่มีอะไรเลิศกว่าธรรม เรายกหัวใจเราขึ้นเลย ใครจะว่าไอ้ว่าอวดก็ตามเราไม่สนใจยิ่งกว่าความเมตตา อยากจะให้ธรรมเข้าสู่ใจสักหน่อย เพราะความพากเพียรเป็นเครื่องหนุนให้ธรรมเข้าสู่ใจ เพราะฉะนั้นว่าดูว่าดำก็ดำ ไม่ใช่ดู ต้นขึ้น ให้พากันพยายาม แล้วพื้นฐานแห่งความเพียรที่จะละกิเลสโดยประการทั้งปวง ไม่พินสตินะ อย่าลืมสติ สติเป็นพื้นฐานสำคัญมากทีเดียว เราข้ามไม่ได้เรื่องสติ สติเป็นสำคัญ อยู่ที่ไหน ถ้ามีสติแล้วเหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่ค่อยเกิด กิเลสก็ไม่เกิดถ้าสติจับบีบ ๆ ไว้แล้ว

ที่มันเกิดง่าย ๆ คือสังขารนั้นแหละ พอเปลือบบอกแล้ว ๆ คืออวิชชาต้นมันอยู่ตลอดเวลา ถ้าสติดีไว้ ๆ มันก็ไม่เกิด ๆ จิตเมื่อได้รับการบำรุงรักษาอยู่เสมอก็สงบลง ๆ สิ่งที่เป็นข้าศึกก็อ่อนตัวลง ๆ ทางนี้ก็สว่างไสวขึ้นมา มีคุณค่าขึ้นมา พอมีคุณค่าขึ้นมา แล้วจะเป็นเครื่องดึงดูดความพากเพียรทุกอย่าง เมื่อเวลาธรรมเข้าสู่ใจมาก ๆ แล้ว คิดดูซิว่านอนไม่ได้ นั่นเห็นไหมอำนาจของความเพียร อำนาจแห่งธรรม เมื่อเข้าสู่ใจแล้ว เป็นอัตโนมัติไปเลย มีแต่หมุนตัว ๆ ที่จะพิน ๆ โดยถ่ายเดียวเท่านั้น นี่ละเมื่อธรรมมีกำลังแล้วก็เหยียบหัวกิเลส

ตั้งแต่ก่อนกิเลสเหยียบหัวธรรมเป็นอัตโนมัติของมัน กิเลสเป็นอัตโนมัติบนหัวใจสัตว์ ที่นี้เวลาเรามาบำเพ็ญเพียร ธรรมเข้าสู่หัวใจ ธรรมเป็นอัตโนมัติที่จะแก้กิเลส ชำระกิเลสเป็นอัตโนมัติ ฆ่ากิเลสตลอด แล้วคู่กันเสมอกันนะ กิเลสเป็นอัตโนมัติครอบหัวใจของสัตว์โลกทั่ว ๆ ไป นั่นเรียกว่ากิเลส ธรรมเมื่อบำเพ็ญมีความสามารถแก้แล้วก็เป็นอัตโนมัติ หมุนตัวเลย กิเลสอยู่ที่ไหนเป็นอยู่ไม่ได้ ขาดสะบั้น ๆ นี่อำนาจของธรรม ขอให้พากันบำเพ็ญ ศาสดาองค์เอกสอนธรรมมีแต่ธรรมอันเอก ๆ ไอ้เราความขี้เกียจอันเอกมันใช้ไม่ได้นะ เอาละเท่านี้วันนี้

หลังจั่งหัน

เรานี้สุดทุกอย่างแล้วนะ เพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เรียกว่าสุดกำลังของ

เราทุกอย่างเพื่อทั้งสามพระองค์นี้ละ ให้ได้อยู่ร่มเย็นเป็นสุขครองชาติไทยของเราต่อไป เราที่มีชีวิตอยู่ในฐานะที่พอเป็นผู้นำก็นำเรื่อยมาอย่างนี้ ตั้งแต่ ๒๕๔๑ นะ เรื่อยมาจนกระทั่งปานนี้ พยายามชนสมบัติทั้งหลายเข้าสู่คลังหลวงแล้วกระจายออกทั่วประเทศ ไทย ให้ได้รับความสะดวกสบาย แก้ไขความขาดแคลนทั่วหน้ากัน สมบัติทั้งหลายที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคทั่วประเทศไทยนี้ จึงมีอยู่ทั่วประเทศไทยเหมือนกัน มีอยู่หมดทุกภาคนะ ปัจจัยที่ถวายเป็นทานที่ออกเป็นตึกกรมบ้านช่อง เป็นโรงร่ำโรงเรียน จนพรรณนาไม่จบ ออกทั้งหมด

เพราะสมบัติที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคนี้ เราอยากจะพูดเลยว่า แล้วพูดนี้จะไม่ผิดเสียด้วย ที่เรานำพี่น้องทั้งหลายนี้เรานำด้วยความเมตตาครบถ้วนหมด เพราะฉะนั้นสิ่งที่มัวหมองที่จะค่อยซึมซาบหรือไหลซึมออกไป จากสมบัติที่ได้รับบริจาคจากพี่น้องทั้งหลายนี้จึงไม่มี บริสุทธิ์ขนาดนั้นละ บริสุทธิ์จริงๆ ไม่ว่าจะทองคำ เงินสด ดอลลาร์ แบบเดียวกันหมด เพราะเราเป็นผู้รับผิดชอบแต่ผู้เดียว เต็มไปด้วยความเมตตาของจิตด้วย จึงกล้าพูดได้เลยว่าเราไม่มีเกี่ยวกับเรื่องความมัวหมองในสมบัติเหล่านี้ ไม่มีเลย มีเท่าไรๆ ไหลออกๆ

ส่วนที่ว่าเขาถวายเป็นทานนี้ไม่ต้องนับ ก็เราไม่เคยคิดว่าเป็นส่วนตัว มาเท่าไรก็เอาๆ เรื่อย ไหลออกด้วยกันไปหมดเลย ช่วยๆ อย่างนั้นละ เราพยายามทำเต็มกำลังของเรา นี่เราก็บอกชัดเจนแล้วว่าสำหรับเราเอง พี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยเลี้ยงดูตลอด เหลือเพื่อ จะกินให้ตาย-ตาย ให้ตายวันไหนตายวันนั้น เพราะสิ่งเหล่านี้มีมากต่อมากทุกวัน กินให้ตายเดี๋ยวนั้นก็ได้อ้อไม่รู้จักประมาณ ที่นี้ผู้่อตอยากขาดแคลนทั่วประเทศไทยเราเป็นยังไง นี่ละที่มันจะออก-ออกอย่างนี้ อันไหนที่พอเป็นไปแล้วก็ เอาเป็นไป อะไรที่ขาดแคลน เอา ช่วยหนุนกันไป ที่ลุ่มที่ดอนมี ช่วยกันไปอย่างนั้น

เราแสดงออกทุกอย่างกับบรรดาพี่น้องชาวไทยเรา เราจึงไม่เคยสะทกสะท้านว่า จะเป็นพิษเป็นภัยต่อพี่น้องทั้งหลาย ถึงจะดูดำดูขาวแล้วเผ็ดร้อนขนาดไหนก็ตาม เป็นเรื่องของธรรมล้วนๆ ออก เพื่อความชุ่มเย็นแก่โลก เราที่จะให้เป็นพิษเป็นภัยต่อโลก เราบอกรตรงๆ กิริยาของเราที่แสดงออกเหล่านี้ บอกว่าไม่มี ไม่มีเลย เพราะหัวใจหมดแล้วเรื่องพิษภัยไม่มีเหลือ มีแต่คุณล้วนๆ กิริยาที่แสดงออกมา ไม่ว่าจะนิมนต์ล่อล่อนหวานไพเราะเพราะพริ้งหรือดุเดือดขนาดไหน เป็นเรื่องของธรรมออกมาตามสมควร แก่เหตุแก่ผลที่จะหนักเบาเล็กน้อยเท่านั้น อย่างอื่นที่จะให้เป็นพิษเป็นภัยไม่มี เราจึงกล้าพูดได้ทุกอย่าง ใครผิดก็บอกว่าผิดได้เลย ใครถูกก็บอกว่าถูก ควรชมเชย-ชมเชย ควรตำหนิ-ตำหนิ ธรรมเป็นอย่างนั้น

เขาก็ออกหนังสือพิมพ์สยามรัฐไม่ใช่หรอ นิคคุณเห นิคคุณหารห้ ปคคุณเห ปคคุณหารห้ คือสิ่งที่ควรชมเชย-ชมเชย สิ่งที่ควรตำหนิ-ตำหนิ บอกไว้ในสยามรัฐ คือมีทั้งตำหนิมีทั้งชม หลักพุทธศาสนาหลักธรรมแท้เป็นอย่างนั้น ควรชม-ชม ควรตำหนิตำหนิ เราที่แสดงออกกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ที่ออกจากตัวของเรานี้เรียกว่าไม่มีพิษภัยเลย พูดให้ชัดเจนอย่างนี้กับบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทย สัตว์ทั้งหลายทั่วโลกดินแดน เราไม่มีที่จะเป็นพิษเป็นภัยต่อผู้ใด มีแต่เรื่องเป็นธรรมล้วน ๆ เท่านั้น

ที่เราช่วยบรรดาพี่น้องทั้งหลายคราวนี้เรียกว่าเต็มเม็ดเต็มหน่วย เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ใจและมีเมตตาครอบไว้ ๆ เสมอ ๆ เราทำด้วยความจริงใจของเราจริง ๆ ไม่ว่าจะส่วนใด ๆ มากน้อย จะจ่ายไปส่วนใดมากน้อยนี้ มีเหตุมีผล ๆ ควรจะช่วยเหลือมากน้อยเพียงไร เราจะเอาเหตุผลจับ ๆ เราไม่ได้ทำแบบชู้ ๆ ทำทุกอย่าง การปฏิบัติธรรมก็ปฏิบัติมาอย่างนั้น พินิจพิจารณาใคร่ครวญด้วยเหตุด้วยผลเรียบร้อย ๆ ก้าวเดิน ๆ ที่นี้เวลากริยาที่ออกช่วยโลกก็แบบเดียวกัน ควรจะหนักจะเบาให้มากให้น้อย มีเหตุผลเป็นเครื่องประกันเสมอ ให้มากก็ตามน้อยก็ตาม บริสุทธิ์ทั้งนั้น บริสุทธิ์ด้วยเหตุผลของเราที่พิจารณาเรียบร้อยแล้ว

ธรรมเท่านั้นที่จะทำให้โลกตายใจได้ ตั้งแต่ส่วนรวมเข้ามาหาครอบครัว หาดตัวของเรา ถ้าเรามีความตายใจด้วยความดีของตัวเองแล้ว ในครอบครัวต่างคนต่างดีอย่างนั้นแล้วไม่ทะเลาะกัน ความเดือดร้อนก็ไม่มี ความเดือดร้อนนี้คือความทุกข์ เป็นไฟเป็นไฟเผาได้ทุกแห่ง อันนี้ออกมาจากกิเลส กินไม่พอ ได้ไม่พอ อะไรไม่พอ ๆ มีแต่เรื่องกิเลส แล้วก็เหมือนกับไปกว้านเอาเชื้อไฟเข้ามาเผาตัวเอง แล้วก็เผาโลกด้วย เรื่องธรรมมีแต่ความชุ่มเย็นเป็นสุข

สภาของธรรมในโลกเรามีที่ไหน สภาธรรมอบรมกันให้มีศีลมีธรรม เพื่อความสงบร่มเย็นต่อกัน ในฐานะที่เราเป็นเพื่อนมนุษย์ด้วยกันไม่เห็นมี แต่เรื่องกิเลสตัณหาที่มีทุกหย่อมหญ้า มีทุกหัวใจคน แสดงออกมาทุกแห่งทุกหน เพราะฉะนั้นความเดือดร้อนของโลกจึงมีทั่วไป เรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นจากกิเลสที่เป็นข้าศึกของตัวเองนั่นแหละ ที่เป็นข้าศึกของธรรม ธรรมอยู่ในใจของเรา เป็นข้าศึกของเราเอง สภาไหนที่เขาตั้งไว้เป็นสภา ที่ว่าตั้งกระทวงนั้นกระทวงนี้ กระทวงยุติธรรมยุติแทม มันมีแต่ชื่อกระทวงยุติธรรม ผู้ที่ไปปฏิบัติหน้าที่ในกระทวงยุติธรรม มันก็เป็นเปรตเป็นผีได้ด้วยกันอยู่นั้น เพราะกิเลสเข้าไปอยู่ที่นั่น ต้องเอียงหน้าเอียงหลัง เอียงซ้ายเอียงขวา เห็นแก่เขาแก่เราไปอยู่ในนั้นละ ตั้งชื่อไว้ประกาศเอาไว้ว่ากระทวงยุติธรรม คือไม่ลำเอียง ตั้งไว้อย่างนั้นแหละ แต่ที่อยู่ข้างในมันเป็นยักษ์เป็นผีเต็มอยู่นั้น มีน้อยเมื่อไรในกระทวง

ยุคิธรรมนั้น มีแต่ชื่อไว้โก้ๆ อย่างนั้น

อย่างหลวงตาบัวก็เขียนไว้โก้ๆ เห็นไหมหน้าวัดสามแผ่นดิน บอกว่า ที่นี่เป็นวัด เป็นสถานที่บำเพ็ญภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจธุระจำเป็นไม่ควรมาเที่ยวเพ่นพ่าน ก็เขียนไว้โก้ๆ เขาก็มาเพ่นพ่านของเขาอยู่อย่างนั้นจะว่าไง เขียนก็เขียนไว้โก้ๆ ไอ้พวก ที่มาเพ่นพ่านมันก็เพ่นพ่านอยู่ในวัดนี้ เหมือนกระทรวงยุติธรรม เข้าใจไหม กระทรวง ยุติธรรมก็เขียนไว้โก้ๆ พวกที่เพ่นพ่านอยู่ในกระทรวงยุติธรรมก็มีอย่างนั้น เข้ากันได้ ไหมพิจารณาซิที่พูดนี้

นั่นเห็นไหมเขียนไว้โก้ๆ หลวงตาบัวสั่งให้เขียน เป็นเนื้อความของหลวงตาบัว ด้วยสั่ง บอกว่าที่นี่เป็นวัดเป็นสถานที่บำเพ็ญภาวนา ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเที่ยว เพ่นพ่าน ปิดประกาศไว้ ใครมาเขาอ่านหรือเปล่านั้นไม่รู้ละ เขาทะเล่เข้ามาที่นี่ เข้าไปข้าง ใน ตัวการใหญ่ซั้บ ถ้าเราออกมาเจอแล้วเอาละ เพ่นพ่านๆ เข้ามาได้ถามมาอะไร เอา ละนะ ถ้าเจอกับเราแล้วแม่นยาทุกอย่างไม่พลาดแหละ ไม่ว่าใครก็ตามถ้ามาผิด เวลาเวลา นี้มาธุระอะไร ไล่เบี่ยเข้าไป มีเหตุมีผลยังงัย ถ้ามีเหตุมีผลก็ปล่อยตัวไปๆ ถ้า ไม่มีเหตุมีผล เข้ากันได้แล้วกับสามแผ่นดิน ไล่ทันทีเลย ไม่ได้อ่านหรือหนังสือสาม แผ่นนั้น บางทีก็มีเหมือนกัน เขาไม่สนใจก็เขาไม่ได้อ่าน เป็นอย่างนั้นละ

ชื่อมันตั้งได้ ไอ้ตัวจริงมีได้ยากนะ เพราะฉะนั้นพวกเราอย่าให้มีแต่ชื่อ ชื่อวัดป่า บ้านตาด ที่นี่เป็นวัด ฟังซินะ เป็นสถานที่บำเพ็ญภาวนา ไอ้พวกนี้มันภาวนาหรือไม่ ภาวนาเราก้ไม่รู้ละ ไม่ควรมาเที่ยวเพ่นพ่าน มันก็เพ่นพ่านทั้งวัน ทางนั้นทางนี้แบบ เดียวกันเราก้ไม่รู้ แต่เขียนโก้ๆ ไว้อย่างนั้น เห็นไหมละ ไปดูซินะ พูดแล้วมันขบขันนะ ที่ไหนก็มีแต่แบบโก้ๆ ไอ้ที่มันแอบกินอยู่ข้างในมันไม่โก้ มันเอาจริงเอาจัง ว่าอย่ามา เที่ยวเพ่นพ่านมันก็เพ่นพ่าน

เข้าไปหาจิตตภาวนาซิ เดินจงกรมก็เดิน ไอ้จิตนี้มันเที่ยวเพ่นพ่านออกไปหา เรื่องกิเลสเอาไฟมาเผาเจ้าของ มันก็ไปของมันอยู่ขึ้นแหละ เพ่นพ่านๆ ทางนี้มาเที่ยว เพ่นพ่าน ทางนั้นเขียนไว้ ทางนี้มันไม่ได้ดูมันก็เพ่นพ่านๆ อยู่ในหัวใจคน มีไหมพวกนี้ นะเดินจงกรมเก่งๆ

เออ พอพูดอย่างนี้มันไปสัมผัส เราก้เลยพูดเสียบ้าง ธรรมดาเราเป็นอย่างนั้น ปกครองวัด แต่ก่อนเข้มแข็งยิ่งกว่านั้นนะ ทุกวันนี้เรียกว่าปล่อยวางมาก แต่มันก็มีลวด ลาย คือความหวังใยมืออยู่ในนั้น มันก็เป็นไปได้แหละ เมื่อวานคำๆ เพราะเราได้ดูแล้ว ข้างในนั้น สถานที่นี้เป็นที่โล่งแจ้งสะดวกสบาย ตอนเย็นๆ ไม่มีใครผ่านไปผ่านมาแล้ว เป็นทางจงกรมได้หมด เราวางัน ซึ้บอกด้วย เดินจงกรมได้หมดตามนี้ เพราะกลาง

วีกกลางวันคนผ่านไปผ่านมา ก็ให้เป็นสถานที่ของคนผ่านไปผ่านมาเสีย แต่เวลาคนหมดไปแล้วตอนเย็น ๆ นั้นแหละมันว่างแล้ว เหล่านี้เป็นทางจงกรมได้ทั้งนั้น จากนั้นก็ซึบออกตรงนั้น ๆ จนกระทั่งถึงคูสระ ข้างคูสระ บอกไปหมด ทางเหล่านี้เป็นทางจงกรมได้ทั้งนั้นเวลาสงบ นี่เราสอนไว้แล้ว ดุด้วยนะ เหล่านี้เป็นสถานที่จงกรมได้ทั้งนั้นถ้าจะทำ ถ้าไม่ซีเกียจเสีย ว่างั้น พอว่าแล้วก็มา

เมื่อวานนี้ไปดูอาหารกระแต เริ่มแรกนะ ไปดูอาหารกระจ้อน กระแต ค่าแล้วนะ ค่าขนาดนี้มันยังมากินอยู่หรือ เราว่างั้น ไปดู ไม่มีพวกกระจ้อน กระแต มีแต่หนูเต็มอยู่นั้น จากนั้นเราก็ระลึกได้ว่า เราชูปวงนี้ให้เดินจงกรมแถวนั้น มันมาเดินหรือเปล่าเลยด้อม ๆ ไปดู ค่า ๆ นะ ด้อม ๆ ไปเงียบ ๆ อยู่ในรั้ววัดนี่ละ มองออกไปข้างนอกเฉย ๆ ดูไปริมสระ เห็นคนหนึ่งเดินจงกรมอยู่ เขาก็เห็นเรานะ เราไปก็แบบขโมย ด้อม ๆ ไปดู เขาก็มองเห็น ตาดีอยู่ ก้มลงกราบวับ ๆ แล้วก็เดินจงกรมต่อ เอ้อ เข้าทำดี นึกในใจนะ จากนั้นเราก็กลับมา

พูดถึงเรื่องทำความเพียร ๆ นี้ คุณค่าของธรรมนี้ แหม เหนือโลกเหนือสงสาร มีในตำราเหมือนตำราทั่ว ๆ ไป ไม่เด่น ถ้าลงธรรมได้เข้าสู่จิตใจนี้มันไม่ได้เหมือนกันนะ เราอ่านตำราของอรรถของธรรมนั้นแหละ อ่านไปเรื่อยถึงนิพพาน จิตใจมันก็จิตก็ซัดของมันไปอย่างนั้นแหละ พอธรรมนี้ได้เข้าสู่ใจตามที่ท่านซึบบอกไว้ในตำรา ให้ดำเนินอย่างนั้น ๆ พอธรรมเหล่านี้เข้าสู่ใจที่นี้จะมฤทธิมีเดชขึ้นมา จิตใจจะแปลกประหลาด ดีไม่ดีแสดงความอัศจรรย์ขึ้นมา ตั้งแต่ก่อนเราไม่เคยมีใจเป็นอย่างนี้

ที่นี้พอบำเพ็ญภาวนา าระดับดับฟันดับไฟคือกิเลสออก าระดับลง ๆ ด้วยธรรม สติธรรม ปัญญาธรรม เป็นสำคัญ ประจำความพากเพียรของเรา พอพิจารณานี้หนักเข้า ๆ จิตใจสติเป็นผู้คุ้มครองรักษา กิเลสก็ไม่พ่นพ่าน จิตใจค่อยสงบเย็น ๆ นี่พื้นฐานแห่งความสงบเบื้องต้นเป็นอย่างนี้ ที่นี้ทำไม่ถอย พยายามไม่ถอย ๆ จนเป็นความสง่างาม สงบร่มเย็น จิตใจนี้เด่นขึ้น ๆ โลกทั้งโลกนี้จะมารวมอยู่ที่จิตใจนะ ความเด่นดวง ความแปลกประหลาด ความอัศจรรย์ จะมารวมอยู่จิตใจแห่งเดียว

กว้างแสนกว้างก็กว้างเออะนะโลก อัฐิปูนหินทราย ดินฟ้าอากาศ มีความหมายอะไร มันมีความหมายอยู่ที่จิตตัวนี้แหละ พอธรรมกับจิตเข้ารับกันแล้ว ที่นี้สง่าขึ้นมา ๆ ฟาดเสียจนกระทั่งคว่ำหมดโลกธาตุ สุธัญญโต โลก ว่างไปหมด จิตใจนี้ว่างครอบหมดเลยไม่มีอะไรเหลือ มีแต่ความอัศจรรย์เต็มดวง นี่ละจิตใจที่ได้รับการบำรุงรักษาแล้วอะไรจะเลิศยิ่งกว่าใจที่นี้ ไม่มี เราจะเล็งไปที่ไหนทั่วแดนโลกธาตุไม่มี ๆ แต่จิตดวงนี้เด่นครอบโลกธาตุ นี่ละพระพุทธเจ้าเลิศโลกเลิศอย่างนี้ เลิศที่พระทัยที่บริสุทธิ์เป็น

ธรรมล้วน ๆ จึงได้มาสอนโลกให้เห็นความสำคัญของใจ

พวกเราทั้งหลายก็ได้มาบำเพ็ญภาวนา ให้พากันเห็นความสำคัญของใจซิ อยู่เฉย ๆ เหมือนนอนซุงเหมือนตอไม้ไม่ว่าทางด้านพระทางด้านฆราวาสอยู่ทางครัว อย่าเป็นนอนซุงนอนเหมือนคนตายแล้ว ถ้าจะไป กุสลา นี้ ถ้ามีทางก็ดูทางยังดี ๆ อยู่ ถ้าดูไปข้างหน้าหูก็ยังแวงอยู่ โอ้ มันยังไม่ตาย เลยทำให้เร่งรำคาญ เข้าใจไหม อีเร่งรำคาญ จะกินก็ไม่ได้กิน จะกุสลาก็กุสลาไม่ได้แล้วจะทำยังไง ทำให้รำคาญนะ อย่าให้รำคาญนักนะข้างในก็ดี ผู้ที่คอยกุสลามันรำคาญ มันไม่เป็นหน้าเป็นหลังอะไร แล้วว่ามาภาวนา มันมีแต่สิ่งเหล่านี้เคลื่อนอยู่ ภาวนาในจิตที่จะให้สว่างออกมาไม่ค่อยมีนะ ให้พากันพิจารณาให้มาก นี้ถอดออกมาจากหัวใจนะ

เวลาจิตหมอบ ถูกกิเลสตัณหาครอบมันไม่มีค่านะ แต่เวลาธรรมได้แสดงออกมาด้วยอำนาจการบำรุงรักษาแล้วส่ง ๆ แล้วครอบหมด เมื่อครอบหมดแล้วมองไปไหนไม่มีอะไรจำ ไม่มีอะไรไฉศจรรยยิ่งกว่าใจดวงเดียวนี้ครอบโลกธาตุ พากันจำเอานะ เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ ๆ ควรจะมีลวดลายแห่งเมืองพุทธแสดงอยู่ในกิจกรรมารยาทการประพฤติตัวของเราบ้าง แม้ที่สุดประกอบความเพียรก็ได้เรื่อง เดินจงกรมก็เดินด้วยความเผอเรอมองนั้นมองนี้ไปเสีย สติกับจิตไม่อยู่ด้วยกันก็ไม่ใช่ความเพียร สติอยู่ที่ไหนความเพียรอยู่ที่นั่น

ถ้ามีสติแล้วกิเลสไม่เกิด คือกิเลสจะเกิดขึ้นเวลาเปลอสติ พอเปลอสติ สังขารนี้ตัวเอกนะ ประุณแพ้บอออกมา อวิชชาเป็นภัยใหญ่อยู่นั้นมันผลัดกันออกมา พอเปลอสติแพ้บอออกมาแล้วไปเอาพินเอาไฟมาเผาเรา ถ้าสติครอบเอาไว้มันไม่ออกนะ เพราะฉะนั้นจึงว่า ถ้าสติมีอยู่กิเลสไม่เกิด เกิดไม่ได้ เอาให้มันชัดเจนอย่างนั้นซิ ที่นี้ก็มีแต่การบำรุงรักษาสติให้แน่นหนามั่นคง

อย่างที่ว่าอดนอนผ่อนอาหารนี้ ขึ้นอยู่กับสตินะ เพราะฉะนั้นผู้บำเพ็ญทั้งหลาย เช่นพระวัดป่าบ้านตาดนี้ วันนี้มาฉัน ๓๔ องค์ในจำนวนพระ ๕๙ องค์ ขาดไปเท่าไร พิจารณาซิ นี่ท่านบำรุงรักษาใจ ผ่อนทางร่างกาย คือร่างกายถ้ามีกำลังมากมันทับจิตทับจิตก็ทับสติ สติเลื่อน ๆ ลอย ๆ จับไม่ติด ๆ พอผ่อนอาหารลง ๆ สติจะค่อยดีขึ้น ๆ อาหารมากขึ้น ๆ สติเลื่อน ๆ ลอย ๆ พลิกใหม่ผ่อนอาหาร พออดไป ๆ แล้วสติค่อยดีขึ้น ๆ เห็นได้ชัดเจน เรื่องอดอาหารเห็นได้ชัดมาก เพราะฉะนั้นในวัดนี้พระท่านจึงมักจะอดอาหารมาก

เราเคยพูดให้ฟัง บอกว่าเป็นคำบอกเล่าณะ คือเราว่าไม่ใช่คำสั่งไม่ใช่คำสอน เป็นคำบอกเล่าธรรมดา ในฐานะที่เราเป็นอาจารย์สอนพระทั้งหลาย เวลามีการประชุม

สอน คือการปฏิบัติภาวนาทุกอย่างให้สังเกตตัวเอง นี่เป็นธรรม แล้วที่นี้เวลาเข้ามาหาที่ จดจ่อ อะไรที่เหมาะสมกับการบำเพ็ญภาวนาของตน ได้ผลมากกว่ากัน ๆ คืออะไร สำหรับการบำเพ็ญเพียร สติเป็นสำคัญ ที่นี้สตินี้มักจะขึ้นอยู่กับธาตุขันธ์ คือธาตุขันธ์ถ้า มีกำลังแล้วทำให้สติเลือนลอย ๆ จับไม่ติด ๆ พอผ่อนอาหารลงไป อุดอาหารลงไปสติดี ขึ้น ๆ ตั้งได้ ๆ ขึ้นอยู่กับการสังเกตตัวเอง นี่เราก็บอกเป็นคำบอกเล่าเฉย ๆ ไม่ได้บอกให้อุดอาหารนะ ให้ผ่อนอาหารนะ เราก้ไม่ได้บอก แต่เราบอกวิธีการให้ฟัง เรียกว่าคำบอกเล่า แล้วแต่ท่านผู้ใดจะนำไปปฏิบัติ สำหรับผมเองผมดำเนินมาอย่างนี้ ก็ได้ผลมาเป็นลำดับ

ที่นี้พระเณรทั้งหลายในวัดนี้มักจะชอบอดอาหาร ผ่อนอาหารเสียมากต่อมาก คำบอกเล่านี้รู้สึกว่าได้ผลดี คือไม่บอกไม่สั่งไม่สอน เป็นคำบอกเล่าวิธีการเฉย ๆ ด้วยความแยบคายของผู้ปฏิบัติตนเองนั่นแหละ รู้สึกว่าวัดนี้จะมีการผ่อนอาหารมากทีเดียว แล้วคำว่าอดอาหาร ผ่อนอาหารนี้ ไม่ได้ใครไม่ได้ล้ำสมัยในธรรมทุกชั้น ตั้งแต่ธรรมชั้น ล้มลุกคลุกคลาน สติเป็นสำคัญ ๆ ตลอด การอดอาหารที่เห็นว่าได้ผลทางด้านสติ มันก็ต้องได้อุดอาหารไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งจิตตั้งได้แล้ว ๆ เป็นสมาธิได้สมบูรณ์ ขึ้นถึงขั้นปัญญา เรื่องผ่อนอาหารนี้ไม่ใคร ผ่อนอาหารจิตยิ่งคล่องตัว

เช่นอย่างสติปัญญาอัตโนมัติ หมุนทั้งวันทั้งคืน พอมีอดอาหารมีผ่อนอาหารเข้าไปยิ่งคล่องยิ่งละเอียดนะ เป็นอย่างนั้น ละเอียดตลอด การอดการผ่อนอาหารจึงไม่มีคำว่าควรในขั้นนั้นไม่ควรในขั้นนี้ ควรทุกชั้นเลย เราดำเนินมาแล้วจึงได้มาสอน สอนด้วยความถูกต้องแม่นยำไม่สงสัยเลย พระวัดนี้จึงมักจะเป็นแบบที่คำบอกเล่าของเรา เพราะเราทำมาแล้ว

ต้องสังเกตต้องพิจารณาการประกอบความพากเพียร กิเลสละเอียดมากไม่รู้ณะ ธรรมก็ละเอียดมากพอ ๆ กัน แต่ส่วนมากในเบื้องต้นนี้มักจะตามกิเลสไม่ทัน ต้องได้ใช้วิธีการต่าง ๆ เช่นอย่างที่ว่าอดอาหารผ่อนอาหาร สติดีขึ้นไป แล้วจะตามกิเลสทัน ๆ พวกกันจำเอานะ วันนี้นำพูดเพียงเท่านี้ละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz